

ΤΥΠΟΣ ΔΙΚΑΙΟΠΡΑΞΙΑΣ

Κατά το άρθρο 11 του ΑΚ, ο τύπος της δικαιοπραξίας ρυθμίζεται είτε, (1) από την *legem causae* της σχέσεως, (δηλαδή ρυθμίζεται από το ουσιαστικό δίκαιο που ρυθμίζει την επίδικη έννομη σχέση. Λόγου χάρη, εάν πρόκειται για πώληση, τότε το εφαρμοστέο γι' αυτήν ουσιαστικό δίκαιο κάποιας Πολιτείας, στο οποίο θα παραπέμψει η εφαρμογή των κανόνων του άρθρου 25 ΕΛΛΑΚ, θα υποδείξει εάν για την σύμβαση αυτήν απαιτείται ή όχι η τήρηση τύπου και σε καταφατική περίπτωση, ποιού είδους τύπου) είτε (2) από την *legem loci actus* (δηλαδή από το ουσιαστικό δίκαιο του Κράτους στο έδαφος του οποίου επιχειρήθηκε η δικαιοπραξία) είτε (3) από την *legem patriae* (δηλαδή από το δίκαιο της ιθαγενείας) των μερών. Τα εφαρμοστέα αυτά δίκαια κείνται εν προκειμένω διαζευκτικά και δη αντικειμενικά, προκειμένου ώστε ο δικαστής να επιλέγει σε κάθε συγκεκριμένη περίπτωση, ως εφαρμοστέο, το δίκαιο εκείνο από τα ανωτέρω, το οποίο δεν πλήττει καθόλου την δικαιοπραξία ως προς τον τύπο της ή εκείνο που την πλήττει λιγότερο από όλα τα άλλα δίκαια. Περαιτέρω, στην ρυθμιστέα σχέση του κανόνα του άρθρου 11 ΑΚ, υπάγεται – είτε με αναλογία είτε με διασταλτική ερμηνεία του – και η διαθήκη, ως μονομερής δικαιοπραξία, καίτοι *prima facie* ως εκ του όρου “τα μέρη” στην γραμματική διατύπωση του ανωτέρω κανόνα δικαίου, θα ηδύνατο να εξαχθεί το (λανθασμένο) συμπέρασμα ότι ο κανόνας αυτός αναφέρεται αποκλειστικά στις διμερείς δικαιοπραξίες (τις συμβάσεις) (ΜΠρΑθ 8326/1981)¹.

¹ Βλ. ήδη